

העורב והנוצות / עיבדה יהודית די שון

עורב שחור אחד ישב על ענף, שקוע בהרהורים!

"מדוע אני היחיד מִבֵּין כל העופות, שנוצותיו שחורות? מדוע מכוער אני וקולי צרוד? לכל אחד מהעופות יש נוצות צבעוניות ויפות, ירוקות או אדומות, צהובות או כחולות, רק אני מכוער. עליי לייפות את עצמי. אולם איך אעשה זאת, ואני כל כך שחור?" כל היום ישב לו על הענף, שקוע במחשבותיו. לעת ערב נצנץ רעיון במוחו.⁵

"אם כל נוצותיי שחורות ומכוערות," אמר העורב לעצמו, "אקשט את עצמי בנוצות של אחרים, אקח לי נוצה אחת מכל עוף, רק נוצה אחת, ואתקע אותה בגופי. כך אהפוך לעוף המקושט והיפה ביותר מבין העופות."

הלך העורב יום-יום לקנני העופות והוציא לו נוצה אחת מכל קן. כשהיו בידיו נוצות רבות, תקע אותן בגופו והופיע בפני אספת העופות, מקושט בשלל צבעים. התהלך לו העורב המקושט מלא גאווה לפני העופות, כשהוא פורש לראווה את קישוטיו, וכאילו אומר: "ראו מה יפה אני! אין עוף יפה ממני."

תמהו העופות: "מי הוא זה, ואי זה הוא העוף הלזה בעל שלל הנוצות! זהו עוף כה יפה! מעולם לא ראינו שכמותו. אולם גאוותן הוא העוף הזה ומוזר, וגם צורת עורב לו. בואו ונתקרב אליו," אמרו העופות זה לזה, "ונבדוק אותו מקרוב."

ניגשו העופות לעורב כדי לבדקו ולעמוד על טיבו מקרוב, והנה אחד צועק:

"שלי הנוצה האדומה שבגופו!"

והשני צועק: "שלי הנוצה הירוקה!"

"וממני לקח את הכחולה..."²⁰

כך צעקו כל העופות. מיהרו כולם והתנפלו על העורב. כל עוף חטף את נוצתו מגוף העורב ופרח לו.

מסר נשאר העורב הקנאי מבויש ונכלם ללא נוצות, כולו מרוט ושרוט, ואמר בבכי מר:

ישיר "זה סופו של מי שמתקשט בנוצות של אחרים, ואיננו שמח בחלקו ובאשר לו."